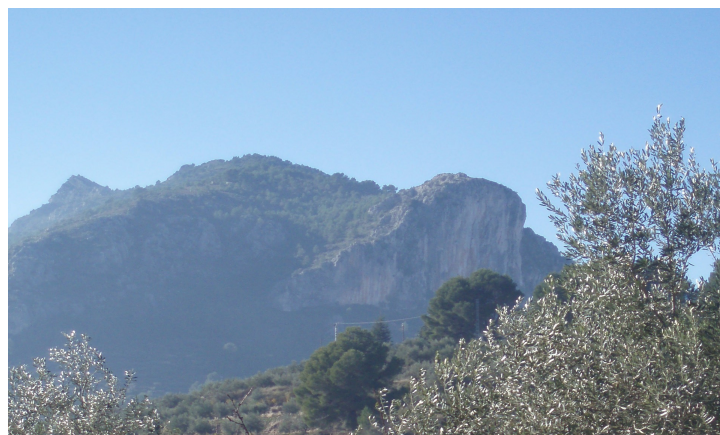

TEMPS D'ESPERANÇA

La meua iaia Josefina em contava que quan era menuda, al Muro dels anys 10 del segle XX, el dia de Nadal son pare li deia: "*Ves al rebost i trau un pa per a dinar*". A la qual cosa, ella li contestava: "*Sencer, pare?*". També la iaia Teresa em parlava del seu Nadal quan era petita i de com tots els anys, la nit de Reis, els Mags de l'Orient li deixaven una nina de cartró a la seua casa del carrer Les Parres de Planes. Aquesta nina desapareixia misteriosament a les dues setmanes i tornava a aparèixer "retocada" l'any següent, amb alguna robeta nova. Potser seria això el que en diuen "la màgia del Nadal".

Aquests dies la memòria esdevé un abeurador d'emocions, on es barregen per igual la joia i la tristor. M'agrada fer del Nadal allò que he viscut i compartir-ho amb els meus. No és temps de melangies absurdes, de solidaritats momentànies i reparadores de consciències malaltes d'egoisme, ... No s'ha d'estar feliç perquè estem en Nadal. La felicitat no s'obliga per molt que el consumisme avance a octubre la seua arrancada boja i feresta, mullant de banalitat i d'alegria mediocre l'ambient. Crec que és temps de reflexió serena i sincera per saber si hem fet be el viatge durant l'any que acaba, si hem estat al costat de qui ens ho ha demanat, si hem sigut honestos a la vida, si hem sabut aprendre de les equivocacions, si hem sabut alçar-se quan hem caigut, si hem tingut el coratge d'assumir un compromís amb nosaltres mateixos i amb els demés... en definitiva, si hem sabut viure. També és temps de plantejar-se què fer el proper any tot intentant solucionar allò que se'ns ha quedat a l'aguait tot i saber que tornarem a enganyar-nos. Però potser és ara quan agafem les forces per a reconèixer-ho després i seguir endavant. És temps per conrear l'esperança sense oblidar que, com deia el poeta, aquesta és mentida "*si no hi ha cada dia un esforç per nou demà*".

El caliu de la casa al matí de Nadal és el més especial de l'any. Has anat a dormir tard i si matines i el dia està clar, els primerencs raigs de llum que acaronen les finestres creen un ambient molt especial. La son que pugues tenir es mulla d'una intimitat diferent. Aquest any està sent especial doncs estem entre casa i l'hospital, com tanta altra gent que viu moments difícils sense que aquests se'n recorden de quin temps és. I és en moments així quan te n'adones de la superficialitat d'allò que ens volen vendre sobre el Nadal. És temps de cercar allò autèntic que ens defineix com a éssers humans hereus d'una tradició que la fem nostra més enllà de llums cridaneres que amaguen la foscor de la realitat o de personatges i costums llunyanes que volen imposar-nos amb estratègies comercials ben planificades.

Ahir, durant la vesprada de la Nit de Nadal, els xiquets del poble cantaren l'Asguinaldo a les portes de les cases per arreplegar llepolies i dolcets. Aquest matí, abans de tornar al centre hospitalari, escriuré amb la meua filla la carta als Reis Mags, potser els monarques més reals que existeixen. A migdia, quan besem els iaies i "*els donem els dies*" (els felicitem els Nadals) ens donaran les estrenes que guardarem a la vidriola. En uns dies passarà la burreta que se'n portarà a les seues alforges els cabassos d'il·lusions de milers de xiquets i de grandets. I els dies previs a la Nit de Reis, pujarem a la serra per agafar garrofes, les ficarem a una cistella de palla i la pujarem al terrat de casa la iaia. Quan vinguin els patges de ses majestats, la nit del 4 de gener, arreplegaran les garrofes per als seus cavalls i ens deixaran dins la cistella, torronets, castanyes i mandarines. El dia 5 pel matí anirem tots nerviosos a la terrassa per veure la troballa i aguaitarem la nit de la Cavalcada tot cantant "*Titorí, tirorí, Senyor Rei ja estic ací...*".

Aquest és el meu Nadal. De segur que hi ha molts altres, amb diferents costums, distintes tradicions o fins i tot nadals buits de celebracions, doncs també el Nadal és lliure. Amb els meus espere tots els anys aquests moments. La vida s'encarrega d'envoltar-los de felicitat o de complexitat, depèn de l'any. Ara que podem treure un pa sencer a taula i fins i tot, la nina dels Reis, cada any pot ser diferent, cal esforçar-se per no perdre la màgia que alimenta l'esperança per seguir caminant. No és fàcil, però ens fa estar vius.

BON NADAL.

José R. Pascual-Vilaplana
25 de desembre de 2017